

Свещено минало

Мракъ припадаше надъ шумния градъ. Нощта обгръщаше въ своитѣ успокоителни обятия земята и зовѣше изнуренитѣ хора къмъ отмора въ освежителенъ сънъ. Мрачни, натежали облаци се плъзгаха въ висинитѣ. На югозападъ едва-едва се очертаваха тъмнитѣ висини на гордата Витоша, застанала като вѣренъ стражъ край вѣнценосния градъ.

Златнитѣ куполи на храма „Александъръ Невски“, милвани отъ свѣтлината на електрическитѣ лампи, хвърляха въ тъмнината своитѣ свѣтли отблѣсъци.

А малко на западъ, всрѣдъ

таинствено и свещено мълчание, се издига подновениятъ стариненъ храмъ Св. София — храмътъ, който носи върху своитѣ червени зидове следи отъ дълги вѣкове. Издигнатъ въ сърдцето на Балканския полуостровъ въ онова далечно минало, когато християнството като нова и истинна религия е овладѣло народитѣ, този храмъ все още стои като нѣмъ свещенъ свидетелъ на християнското величие. Вѣкове дълги сж минали, народи сж потъвали въ забрава, разрушения страхотни сж раздрусвали земята, но този храмъ и днесъ още стои — разрушаванъ и все възстановяванъ — и носи въ своитѣ свещени обятия споменитѣ отъ славни времена. И ако биха могли да говорятъ тѣзи зидове, тѣ биха ни разказали цѣлата история на нашия народъ. Биха ни казали за страхотнитѣ дни на сардикийци, когато войнственитѣ дружини на Крума съ победни борби сж градили основитѣ на едно ново цѣрство. Тия зидове биха ни разказали

